

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ'Α

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

(Τε πιό ένδιχφέρων άστυνομικό ένάγνωσμα)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ένα πρωί, σέ μία σουκικία τού Λονδίνου, κοντά στον Τάμεσι, βρισκόται ένας άνθρωπος σχεδόν γυμνός, που όλα του δείχνουν πως είναι τρελλός. Μιλεί άσυνάρτητα κι επαναλαμβάνει διαρκώς τη λέξη: «Τοιμπάι!... Τοιμπάι!...». Μεταξύ των περιέργων που έχουν συγκεντρωθεί γύρω του, βρισκείται μεταφιεμένος σέ ναυτικό και ό δαιμόνιος άστυνομικός Σέρλοκ Χόλμς, ό οποίος, αφού γροθοκοπιέται μ' έναν άστυφάλακα, γιατί κακομεταχειρίστηκε τόν τρελλό, άποκαλύπτει τήν ταυτότητα του και διατάσσει τή μεταφορά τού άτυχούς παράφρονος στό γειτονικό άστυνομικό Τμήμα. Έκει πηγαίνει σέ λίγο κι' ό Χόλμς και φάχιντας μαζί μέ τόν άστυνομό Γκρόντον στίς άναφορές των άστυφολάκων, άνακαλύπτει ότι κι' άλλοι έντεκα τρελλοί βρέθηκαν έτσι, σχεδόν γυμνοί, τίς τελευταίες ημέρες, σέ σουκικίες τού Λονδίνου, κοντά στον Τάμεσι. Κατόπιν ό Χόλμς ζετείται τόν τρελλό, μπροστά στό γιατρό τής Άστυνομίας Ουάρρεντ, μά δέν κατορθώνει νά τού άποσπάση λέξι, έκτός άπ' τού αϊώνιό του: «Τοιμπάι!... Τοιμπάι!...».

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

— Καλά τó είχα προμαντέσει! φώναξε Έξαφρα ό Χόλμς. 'Ο άνθρωπος αυτός βρισκόταν μέσ' στό νερό. Κυττάχτε, Γκρόντον, τó παντελόνι του, είναι υγρό άκόμα. Θα στοιχηματίζα ότι πρό 4—5 ώρων βρισκόταν στό νερό...

— Στόν Τάμεσι;

— Πιθανότατα, απάντησε ό Χόλμς.

Και, συνεχίζοντας τήν εξέτασί του, πρόσθεσε:

— Η τσέλες τού παντελονιού του είναι, φυσικά, άδειες... Τό θρασιά του είναι σάν αυτό που φορούν όλοι οι έργάται τού Λονδίνου. Και τώρα μά μικρή δοκιμή! Καθήστε τόν έπάνω στό κάθισμα...

Οι άστυφύλακες μέ μεγάλη δυσκολία άνάγκασαν τόν τρελλό νά καθήση σέ μά καρέκλα. Τότε ό Χόλμς τόν χτύπησε μέ τήν άρχη τού δαχτύλου τόν έπάνω στό πρόσωπο, μά έκείνος δέν κουνήθηκε καθόλου! «Έπειτα τόν χτύπησε μέ τόν ίδιο τρόπο στην καρδιά. Μά τού κάσου. 'Ο τρελλός δέν κουνήθηκε καθόλου! Κατόπιν ό άστυνομικός τόν χτύπησε δυνατά μέ τήν παλάμη του έπάνω στους ώμους, στό μπράτσο, στή άρχη και στό πόδι. Μά τίποτε...»

Τότε ό Χόλμς τόν χτύπησε στό πίσω μέρος τού κεφαλιού. Άμέσως ό μιος ό τρελλός πετάχτηκε άπάνω και φώναξε δυνατά, σχεδόν οϊκιάζοντας:

— Τοιμπάι!... Τοιμπάι!... 'Ω!... κρύο... κρύο!...

'Ο Χόλμς, μέ δυσκολία κριθόντας τήν ίκανοποίησί του, ειπε:

— Άγαπητέ μου Γκρόντον, θά μού κάνησ τή χάρι νά μού προμηθεύσης ένα καλό ψαλλίδι κι' ένα ξυράφι... Θέλω νά τόν απαλλάξω άπ' τά μαλλιά του, τά όποια δέν χτενιάζεται καθόλου.

Σέ λίγο, ό Χόλμς σάν τέλειος κουργέ άρχισε νά κόβη τά μαλλιά τού τρελλού, ένó δύο άστυφύλακες τόν κρατούσαν άκίνητο. Τό παραμυρο άγγιγμα τού κεφάλι του φαινόταν ότα τού προκαλούσε τρομερούς πόνους... 'Αλλά, κάτω άπ' τά ένάντια χέρια τού Χόλμς, τά μαλλιά του έπεσαν άφθονα κάτω στό πάτωμα, μέσα σέ πέντ' Ξξη λεπτά. Ήταν εύκολο πιά νά διακρίνη κανείς καθαρά τήν επιδερμίδα του.

Τότε ό Χόλμς, παρατώντας τó ψαλλίδι του και τó ξυράφι του, έθγαλε άπ' τήν τσέπη του ένα μικροσκόπιο κι' άρχισε νά εξέταζει τó κρανίο τού τρελλού. 'Έξαφρα φώναξε χαρούμενος:

— Αυτό ακριβώς είχα σκεφθεί κι' εγώ, Δόκτωρ Ουάρρεντ, έλάτε λοιπόν νά δήτε... Κυττάχτε προσεχτικά μέ τó μικροσκόπιο τó μέρος αυτό... 'Ε, λοιπόν, τί βλέπετε, γιατρέ;...

— Ένα μικρό κοκκινάδι, όχι μεγαλύτερο άπ' τó κεφάλι τής καρφίτσας...

— Λοιπόν... Τό είδα κι' εγώ τó σημάδακι αυτό... Και τώρα θά σάς πώ ποιό τρομερό έγκλημα διεπράχθη έναντίον τού ανθρώπου αυτού. Τού έμπεξαν μέσ' στό κρανίο μά μικροσκοπική βελόνα και τήν στριφογύρισαν κατόπιν έτσι, ώστε ν' άγγιξη μερικά νήματα τής φαιάς ουσίας

τού έγκεφάλου. Μ' αυτό δέ τόν τρόπο τόν έτρέλλαναν...

— Ναί! Έκανε ό δόκτωρ Ουάρρεντ μέ φρίκη. Είπε πιθανόν αυτό που λέτε...

— Όχι πιθανόν, αλλά άπολύτως βέβαιο! ειπε μέ τόνο κατηγορηματικό ό Σέρλοκ Χόλμς. Και δέν είναι αυτός τó μόνο θύμα, αλλά κι' άλλα δέκα πρόσωπα, που βρέθηκαν υπό τίς ίδιες συνθήκες στους δρόμους τού Λονδίνου.

— Μά είναι τρομερό τó έγκλημα αυτό, κύριε Χόλμς! Ποιός μπορεί νά διεπράξε αυτή τή φρικαλέτητα σέ τόσους ανθρώπους;

— Άπλοισάτα, απάντησε ό Χόλμς, κάποιος που δέν θέλει ν' άναλάβη τά έξοδα συντηρήσεως των θύματων του, κάποιος, που άφου τούς άφαιρεί τήν ίκανότητα νά τόν άποκαλύφουν και νά τόν καταγγείλουν, τούς έγκαταλείπει κατόπιν στην τύχη τους, αναθέτοντας έτσι στην άστυνομία νά φροντίση για τά περατέρω.

— 'Α! καταλαβαίνω, κύριε Χόλμς! ειπε ό άστυνομός Γκρόντον. Θέλετε νά πητε, ότι οι δυστυχισμένοι αυτοί τρελλοί έπεσαν στα χέρια κάποιου κακούργου, ό όποιός άφου τούς έκλεισε κάπου επί άρκετές ημέρες, τούς έπέτρεψε κατόπιν τó λογικό τους και τούς άπέλυσε στους δρόμους, άνάκωνος ν' άρθρώσουν λέξι, άνάκωνος νά πούν τó παραμυρο για τή φριχτή τραγωδία τους.

— Τά συγχαρητήριά μου, κ. Γκρόντον! ειπε ό Χόλμς. Τά συμπεράσματά σας είναι όρθότατα. Είμαι σύμφορος μαζί σας. Νομίζω μάλιστα πως ξέρω τούς κακούργους...

— 'Ω! 'Ω! φώναξαν ό Γκρόντον κι' ό γιατρός. Και ποιό είναι;

— Τότε ό Χόλμς, σκόβοντας προς αυτούς, τούς ειπε σιγά κι' έμπιστευτικά:

— 'Οι! αυτά τά πρόσωπα που βρέθηκαν τρελλά στους δρόμους, είναι θύματα τής τρομερής έκείνης συμμορίας, τήν όποία ή άστυνομία καταδιώκει άπό καιρό, χωρίς κανένα άποτέλεσμα. Είπε τά θύματα τών Πειρατών τού Ταμέσεωσ.

Γ'.

ΜΙΑ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΣΥΖΥΓΟΣ

— 'Α! Καλά που ήρθατε, κύριε Χόλμς! φώναξε ή άγαθή κυρά Μπουνέ, ή οικονομός του, όταν, έπειτα από μία ώρα, ό διάσημος άστυνομικός ξαναγύρισε στό σπίτι του, στή Βικτώρια—Στρήτ. Είπε μία ώρα τώρα που κάποια κυρία σάς περιμένει έπάνω. 'Ο βοηθός σας ό Χάρρον τής κρατάει συντροφιά.

— Εύχαριστώ, κυρά Μπουνέ, Πέστε στην κυρία αυτή, ότι έφτασα.

Και ό Χόλμς, άφίροντας τήν οικονομία του, διευδύνθηκε στό δωμάτιό του. Έκει έβγαλε τó ναυτικό κοστούμι του, φόρεσε μία μαύρη τουαλέτα κι' έβρισε από πέντε λεπτά βρισκόταν στό γραφεό του.

Μιά νέα κυρία, ως έκοσι χρόνων, τόν περιμένει εκεί μαζί μέ τόν νεαρό βοηθό του Χάρρον. Μόλις τόν είδε νά μπαίνει μέσα, σηκώθηκε έπάνω. Συγχρόνως ό Χάρρον θέλησε νά πη στό διδάσκαλό του, ότι ή κυρία αυτή τόν επερίμενε από ώρα. Μά ό Σέρλοκ Χόλμς έκανε μά νίσησι μέ τó χέρι του και ειπε:

— Ξέρω... Ξέρω γιατί ήρθατε, κυρία μου, έδώ... Μιλήστε άφοβα μπρός στόν κύριο... Είπε βοηθός μου.

Τότε ή άγνωστη κυρία, ή όποία φαινόταν πολύ παραγαμένη, έξέπασε σέ λυγμούς και δάκρυα κι' ειπε τραυλίζοντας:

— Ήρθα σέ σας, κύριε Χόλμς, γιατί μού είπαν πως είσθε ό μόνος άνθρωπος που μπορείτε νά με βοηθήσετε στην άτελειστική θέσι που βρισκομαι. Πρό δεκαπέντε

Μιά νέα κυρία περιμένει μαζί μέ τόν βοηθό τού άστυνομικού.

ήμερών ο σύζυγός μου εξαφανίστηκε, χωρίς ν' αφήσει το παραμικρό ίχνος.

— Πρώ παντός, πώς ονομάζετε, κυρία ;
— 'Εβελίνα Μπλούντ. Είμαι μοναχοκόρη ενός μεγαλειόπορου της Λίβερπουλ κι' ο πατέρας μου μού έδωσε αρκετά μεγάλη προίκα, όταν πρό δύο χρόνων παντρεύτηκα τὸ Νόρμπερτ Μπλούντ, περιοδεύοντα διάλληλο του μεγάλου οίκου «Σήφλντ και Σια». Λοιπόν πρό 15 ημερών ο σύζυγός μου εξαφανίστηκε, χωρίς νά ξέρω τί άπόγινε. Κάτι όμως μού λέει πώς έπεσε θύμα εγγλήματος.

— Πιθανόν! Έκανε ο Χόλμς, κοιτάζοντας τὰ σύννεφα του καπνού που έβγαζε ή πύλα του. Πέστε μου όμως τί συνέβη την παραμονή της εξαφανίσεως του συζύγου σας... Πώς πέρασε την ημέρα εκείνη ;
— Ο σύζυγός μου είχε επιστρέψει την παραμονή της εξαφανίσεώς του από μία περιόδια του στη Σκωτία. Είχε κάνει εκεί διάφορες εισπράξεις, των οποίων τὸ ποσόν ήταν αρκετά σεβαστό. Ίσως παραπάνω από χίλιες λίρες.

— Και τότε παρέδωσε τις εισπράξεις αυτές στους προϊσταμένους του ;
— Άλλοίμονο, κύριε Χόλμς, άπάντησε ή νέα γυναίκα στεναίνοντας, δέν έπρόφρασε νά τις παραδώσει. Μόλις επέστρεψε άπ' την περιόδια του μού είπε : «Πρέπει άλίπως, αγαπητή μου, νά παραδώσω τις εισπράξεις μου. Ίσως μάλιστα άρρήσως νά γυρίσει, γιατί θα κερδίσω με τούς προϊσταμένους μου δίλους τούς λογαριασμούς της περιόδειάς μου. Λοιπόν, άν δέν επιστρέψω τὸ άπόγευμα, μὴν άνησυχήσης...»

— Ὄστε ο σύζυγός σας, φεύγοντας άπ' τὸ σπίτι σας, είχε πάρει και τὰ χρήματα ;
— Μάλιστα. Ἄλλωστε μού τὸ είπε. Ἀπό τότε δὲ δέν τὸν ξαναείδα πειά.
— Είδολοιήσατε την άστυνομία γιά την εξαφάνισί του ;

— Ναι, αλλά δέν κατορθώσα ν' ανακαλύψω ούτε τὸ παραμικρὸ ίχνος του.

— Οί προϊστάμενοί του τὸν κατήγγειλαν στην εισαγγελία ;... Ἀκριβῶς θά μπορούσαν νά ύποψιαστούν, δι έφυγε στο έξωτερικό.

— Καταλαβαίνω, κ. Χόλμς. Θέλετε νά πητε, δι πιθανόν ο σύζυγός μου νά κατεράσθη τὰ χρήματα. Σας δοκίζομαι όμως πὸς ήταν ο τιμωτέρος άνθρωπος του κόσμου. Οί προϊστάμενοί του κ. κ. Σήφλντ και Σια τὸν ξέρουν πολὺ καλά και γι' αὐτὸ δέν έκαναν καμμία δικαστική ενεργεια εναντίον του. Έν τούτοις, ζητούν από μένα και τὸν πατέρα μου την πληρωμή του ποσού αὐτοῦ. Ἄ! ευχαριστος θά έδινα δι,τι έχω, φτάνει ο Νόρμπερτ μου νά μὴν είχε λάθει τίποτε...

Και βγάζοντας άπ' την τσάντα της μία φωτογραφία, έπρόσθεσε :

— Κυτάχτε, κύριε Χόλμς, Κυτάχτε τον! Έβνε τόσο νέος, τόσο ώραίος, τόσο καλός!... Πὸς μπορὸ νά μὴν τὸν κλάισω...

Ο Χόλμς πήρε τὴ φωτογραφία στα χέρια του. Μόλις όμως έφίξε μιά ματιά σ' αὐτή, φώναξε :

— Ἄγαπητή μου κυρία, σφίχτε την καρδιά σας, γιατί ή συμφορά σας εινε άνεπανόρθωτη. Δέν πρέπει νά έλπίζετε, δι θα ξαναβρῆτε τὸ σύζυγό σας...

— Τὸ λέτε οεις αὐτό, κύριε Χόλμς ; εἰτε ή νέα γυναίκα, στριφογυρίζοντας τὰ χέρια της μ' άπελπισία. Σεις, στὸν όποιο εἶχα στηρίξει όλες μου τις έλπίδες ; Σεις πὸς θά μπορούσατε νά ξαναβρῆτε τὸν σύζυγό μου ;

— Τὸν βρήκα κιόλας ! άπάντησε ο άστυνομικός με βαθειά φωνή. Ἡ 'Εβελίνα κλονίστηκε κι' έβγαλε μιά παραχατική κραυγή.

— Τὸν βρήκατε ! φώναξε. Μεγάλε Θεέ, τί σημαίνει αὐτό ; Ἄφου δέν τὸν γνωρίζατε, πὸς τὸν βρήκατε ;

— Ὄχι ! Ὄχι ! ψεύθομαι ο Χόλμς μονολογώντας. Ἡ φωτογραφία αὐτή εινε δική του... Εἶνε ή φωτογραφία του δυστυχισμένου ανθρώπου που βρήκα σήμερα στην όδὸν Ουδέστ—Φέρρυ.

— Τότε λοιπόν ζει ; ρώτησε ή 'Εβελίνα, τρέμοντας άπ' τὴ συγκίνησή της.

— Ζει, αγαπητή μου κυρία, άπάντησε ο Χόλμς. Ἄλλά φανήτε γενναία. Εἶνε τρελλός... Έχει χάσει τὸ λογικό του...

Ἡ 'Εβελίνα Μπλούντ δέν λιποθύμησε, όπως φοβόταν ο Χόλμς. Ἐκτός του δι ήταν γενναία, είχε συμπήσει δεκαπέντε ημέρες τωρα στη συμφορά.

Ο Χόλμς τὴς διηγήθηκε τότε τις συνθήκες, από τις όποιες είχε βρει τὸ σύζυγό της πρό δύο ώρων, άπέφυγε όμως νά τὴς πῆ με πὸς τρόπο τὸν τρελλαναν οί κακοίχοι. Τὴς εἶπε μόνον, δι πιθανόν νά τὸν χιτύπησαν κατακέφαλα με κανένα βαρὸ εργαλείο, κάνοντάς τον έτσι νά χάσει τὰ λογικά του.

— Ὅποσοδήποτε, κυρία 'Εβελίνα, έπρόσθεσε, θά κάνω δι,τι μπορὸ για νά έκδικηθὸ τὸ σύζυγό σας. Τὸν έλήστευσαν οί κακοίχοι και δέν του άφησαν κίαν τὰ ρούχα του. Ἀλήθεια, πείστε μου, κυρία, τί ρούχα φορούσε όταν έφυγε άπ' τὸ σπίτι σας ;

— Φορούσε κομρὸ μαρὸν κοστούμι, μαρὸν μαλακή ρομπτούμπλικα και μεταξοτὴ ριγωτή κόκκινη γραβάτα.

— Και τότε, μιά έρώτηση ακόμα, κυρία Μπλούντ. Ο σύζυγός σας άγαπούσε τὸ ναυτικό άθλητισμό ;

— Τί θέλετε νά πῆτε, κύριε Χόλμς ;

— Θέλω νά πῶ άν είχε τὴ μανία νά κάνει περιπάτους ή έκδρομς με βάρκα στὸν Τάμεσι.

— Δέν ξέρω άν είχε αὐτή τὴ μανία. Ξέρω μόνον, δι συχνά κάναμε εκδρομς μαζί με τὴ βάρκα. Ἄλλά γιατί με ρωτάτε, κύριε Χόλμς ;

— Γιατί άπόλως θέλω νά μάθω τις συνθήκες του συζύγου σας.

— Τότε λοιπόν πρέπει νά σας πῶ και κάτι άλλο, εἶτε ή 'Εβελίνα, κοιανίζοντας λίγο. Ἄκουστε, άν κι' εγὼ δέν τὸ πιστεῶ καθόλου αὐτὸ που θά σας πῶ και τὸ άποδίδω μόνον στη μοχηρία τὸν άνθρωπον. Λοιπόν, την ημέρα τὴς εξαφανίσεως του συζύγου μου, ήρθε ο ξάδελφός μου Κάρολος και μού εἶπε : «—Ξέρεις, 'Εβελίνα, δι εγὼ ήμουν πάντα ενάντιος στο γάμο σου με τὸν Νόρμπερτ...». Πράγματι, κύριε Χόλμς, ο ξάδελφός μου ήταν πάντα ενάντιος στο γάμο μου, γιατί, άπόλυστα, ήθελε νά με παντρευτὴ εκείνος. Ἄλλά σ' έμένα, μολοντί ξάδελφός μου, δέν μού ενέντενε καμμία εμπιστοσύνη...

— Λοιπόν, τί σας εἶπε ο ξάδελφός σας, κυρία ; ρώτησε ο Χόλμς άναπόδυνα.

— Μού εἶπε, δι την ημέρα άκριβῶς τὴς εξαφανίσεως του συζύγου μου τὸν εἶδε νά συνοδεύη μιά κυρία με μάρκα μαλλιά, πολὺ ώμορφη. Εγὼ δέν τὸ πιστεῶ καθόλου αὐτό, μολοντί ο ξάδελφός μου μ' έβεβαίωσε, δι τὸς εἶδε νά κατεβαίνουν από έν άμάξι, κοντά στο νησι τὸν Ἀποθηρῶν. Μού εἶπε μάλιστα και τὸν αριθμὸ του άμαξιοῦ, 2730 !

— Ἄκουσε, Χάρρυ ; εἶτε ο άστυνομικός στο βοηθὸ του. Ἀριθμὸς 2730 !

Ο Χάρρυ σημείωσε άμέσως τὸν αριθμὸ αὐτὸν στο ματζέτι του.

— Δέν έπίστεψα, όπως σας εἶπα, στα λόγια του ξαδελφου μου, εξακολούθησε ή 'Εβελίνα. Ὄστόσο, όταν εἶδα πὸς ο σύζυγός μου είχε εξαφανιστει, νοιώθοντας ένα κρυφὸ αίσθημα ζηλοτυτίας, θέλησα νά μού'πω μήπως ο ξάδελφός μου είχε δίκιο και προστάθησα νά ξαναβρῶ τὸ υπ' αριθμὸν 2730 άμάξι.

— Και έμάθατε, κυρία μου, δι δέν υπάρχει άμάξι μ' αὐτὸ τὸν αριθμὸ στο Λονδίνο, για τὸν άπόλυστατο λόγο, δι οί αριθμοί τὸν άμαξιοῦν, τὸν όποίων εξαφανίζονται οί ιδιοκίτηι, δέν άνανεώνονται...

— Μάλιστα, κύριε Χόλμς, αὐτὸ έμαθα κι' εγὼ. Ἄλλά σεις τὰ ξέρετε δια...

— Τώρα, κυρία μου, εἶτε ο Χόλμς, πρέπει νά γυρίσετε στο σπίτι σας. Δέν σας συμβουλεύω νά επιδιώξετε νά συναντήσετε τὸ σύζυγό σας στην κατάρτασι που βρίσκεται. Τὸν έχουν μεταφέρει στο Φρενοκομείο τὴς Βηθλεέμ. Θά ταραχθῆτε πολὺ άν τὸν διπτε. Ἀργότερα, θά σας οδηγήσω εγὼ ο ίδιος εκεί. Σεις μὴν κάνετε τίποτε, άν δέν με εἰδοποιήσετε.

— Πολὺ καλά, κύριε Χόλμς. Θά κάνω δι,τι μού πῆτε.

— Τότε, δέν θά πῆτε οί κανένα, δι ο σύζυγός σας ξαναβρέθηκε και μάλιστα τρελλός.

— Σας δοκίζομαι, κ. Χόλμς, δι θα σιωπήσω...

Ο άστυνομικός πινώδεσε τὴ νέα γυναίκα ως τὴν εισοδο και βλέποντας εκεί την οικονομία του, τὴς εἶπε :

— Κυρά Μπουνέ, συνόδεψε τὴν κυρία και φρόντισε νά τὴς βρῆς ένα άμάξι.

Ἐπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸ βοηθὸ του, έπρόσθεσε :
— Μὴ χάνεις ούτε στιγμή, Χάρρυ. Σὲ τρεῖς ώρες πρέπει νά ξέρω ποιὸς εινε ο ιδιοκίτης του άμαξιοῦ που είχε άλλοτε τὸν αριθμὸ 2730. Ἐσὺ έχεις φίλους πολλούς άμαξιάδες και δέν θά δυσκολευθῆς νά τὸ βρῆς.

— Σὲ τρεῖς ώρες, κ. Χόλμς, θά έχω γυρίσει. Ἄλλά πρέπει νά μεταμνησθῶ, γιατί οί άμαξιάδες δέν με ξέρουν, παρὰ μόνον με τ' ὄνομα Τζάκ, ο άκονιστής τὸν μαχαριῶν...

Μετὰ ένα τέταρτο τὴς ώρας, ο Σέρλοκ Χόλμς εἶδε άπ' τὸ παρῶνθό του ένα νεαρὸ άκονιστή που έσπρωχνε ένα χειροκίνητο άμαξάκι, επάνω στο όποιο ύψηχαν όλα τὰ σύννεφα τὴς άκονιστικῆς. Ο άκονιστής διαλαλοῦσε :
— Ὁ... άκονιστής ! Ἄκονίζω ψαλλίδια, μαχαρία !...

(Ἀκολουθεῖ)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

Ο διάσημος "Άγγλος μυθιστοριογράφος Τζων Γκαλσγουόρθ, στὸν όποιο άπενεμῆθη τὸ έφετεινὸ βραβείο Νόρμπελ.

